

ORZECZENIE

KOPIA

Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym
w składzie:

Przewodniczący:

Michał Blajerski – prokurator Prokuratury Regionalnej w Lublinie

Członkowie:

Ewa Burdzińska (spr.) – prokurator Prokuratury Okręgowej w Gdańsku, del. do
Prokuratury Regionalnej w Gdańsku

Arkadiusz Bara – prokurator Prokuratury Okręgowej w Tarnowie

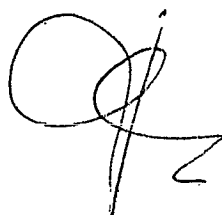
Protokolant:

Edward Boczula – asystent prokuratora Prokuratury Krajowej w Warszawie,
przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla
krakowskiego okręgu regionalnego - prokurator Małgorzaty Ciężkowskiej – Gabryś
po rozpoznaniu w dniach 4 lipca 2017 roku i 14 września 2017 roku, odwołania
obwinionego Zbigniewa Kupisa prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach
od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 6 lutego
2017 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt PK I SD 88.2016

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 oraz art. 166 ustawy z dnia 28
stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz. U. 2016, poz.177 z późn. zm.):

o r z e k a :

1. utrzymuje zaskarżone orzeczenie w mocy.
2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Gdańsk, dnia 16 października 2017r.

PK I OSD 21.2017

Uzasadnienie

W dniu 19 września 2013 r. Rzecznik Dyscyplinarny Prokuratury Apelacyjnej w Krakowie skierował do Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko Zbigniewowi Kupis - prokuratorowi Prokuratury Okręgowej w Kielcach, zarzucając mu, że:

- w dniu 8 lipca 2013 r. w , prowadził w ruchu lądowym samochód marki , oznaczony numerem rejestracyjnym , znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym podczas kontroli przeprowadzonej o godzinie 07:10 urządzeniem ALCO-SENSOR IV o numerze 069157 stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu: 0.36 miligrama/litr, odpowiadającemu stężeniu 0.76 % alkoholu we krwi, realizując w ten sposób znamiona występku z art. 178 „a” § 1 k.k., przez co uchybił godności urzędu prokuratorskiego, tj. o przewinienie służbowe z art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (t.j. Dz.U. z 2011 r., nr 270, poz. 1599 ze zm.).

Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym orzeczeniem z dnia 6 lutego 2017 r. uznał Zbigniewa Kupisa za winnego tego, że w dniu 8 lipca 2013 r. w , prowadził w ruchu lądowym samochód marki oznaczony numerem rejestracyjnym , znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym podczas kontroli przeprowadzonej o godzinie 07:10 urządzeniem ALCO-SENSOR IV o numerze 069157 stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu: 0.36 miligrama/litr, odpowiadającemu stężeniu 0.76 % alkoholu we krwi, realizując w ten sposób znamiona występku z art. 178 „a” § 1 k.k., przez co uchybił godności urzędu prokuratorskiego, tj. przewinienia dyscyplinarnego z art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r.

o prokuraturze (t.j. Dz. U. z 2011 r., nr 270, poz. 1599 ze zm.) i za to, na podstawie art. 67 ust.1 pkt 5 w/w ustawy w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę wydalenia ze służby prokuratorskiej.

Na podstawie art. 84 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (t.j. Dz. U. z 2011r., nr 270, poz.1599 ze zm.), kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Dyscyplinarny podniósł, że w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania fakt popełnienia przez Zbigniewa Kupisa zarzucanego przewinienia dyscyplinarnego nie budzi wątpliwości. Sąd Dyscyplinarny nie dał wiary twierdzeniom Obwinionego, że w jego organizmie doszło do zaburzeń procesu eliminacji spożytego alkoholu. W ocenie Sądu Obwiniony nie kwestionował prawidłowości przeprowadzonych celem ustalenia stanu jego trzeźwości badań, udokumentowania tych czynności, które częściowo odbyły się w obecności i pod nadzorem jego przełożonego. Przez cały czas kwestionował jedynie swoją świadomość tego stanu i możliwość jego przewidywania. Zdaniem Sądu Dyscyplinarnego działania Obwinionego po zdarzeniu były podejmowane konsekwentnie i z premedytacją, a ich celem była chęć uniknięcia jakiegokolwiek odpowiedzialności za popełnione przewinienie.

Sąd Dyscyplinarny uznał za rzetelne załączone do akt dokumenty w postaci między innymi uwierzytelnionych kserokopii protokołów: z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym ALCO-SENSOR z dnia 8 lipca 2013 r., protokołu pobrania krwi od Obwinionego z dnia 8 lipca 2013r., o godz. 9.00 i 9.30. Rzetelności tych dokumentów Obwiniony Zbigniew Kupis nie kwestionował.

Sąd Dyscyplinarny uznał, że swoim zachowaniem Zbigniew Kupis uchybił godności urzędu prokuratorskiego i tym samym dopuścił się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1989 r. o prokuraturze, którego stopień społecznej szkodliwości jest znaczny.

Sąd zastosował wobec Zbigniewa Kupisa ustawę obowiązującą w chwili popełnienia przewinienia jako względniejszą.

Na przyjętą przez Sąd Dyscyplinarny ocenę stopnia szkodliwości czynu zarzucanego Obwinionemu wpływ miał fakt rażącego naruszenia przez Obwinionego

porządku prawnego, przepisu statuującego wymóg bezwzględnej trzeźwości u każdego uczestnika ruchu drogowego i narażenia tym samym innych jego uczestników na niebezpieczeństwo, w tym swoich małoletnich krewnych, a także postawa po popełnieniu przewinienia. Zdaniem Sądu Dyscyplinarnego kwestionowanie przez cały czas faktu spożywania alkoholu, zarzucanie funkcjonariuszom posługiwania się niesprawnym urządzeniem, żądanie przeprowadzenia badania krwi miało nie tylko swój negatywny wpływ na wizerunek prokuratury i całego wymiaru sprawiedliwości. ale spowodowało, że przez takie zachowanie wiedzę o powyższym zdarzeniu powzięło szereg innych osób. Sąd Dyscyplinarny uznał, że poprzez takie zachowanie Obwiniony nie będzie cieszył się należnym stanowisku prokuratora autorytetem.

Uzasadniając swoje stanowisko Sąd Dyscyplinarny przywołał treść Orzeczenia z dnia 27 lipca 2016 r. w sprawie SDI 6/16, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że: „Godność urzędu prokuratorskiego rozumiana być zatem powinna jako pewien standard zachowania w różnych służbowych i pozasłużbowych okolicznościach, standard formułujący wobec prokuratorów podwyższone wymagania powodujące, że powinni oni stanowić rodzaj wzorca dla innych osób uczestniczących w czynnościach służbowych. Wiąże się to również z różnymi ograniczeniami, czy zakazami dotyczącymi prokuratora w porównaniu z innymi osobami. Zauważyć zatem należy, że godność urzędu, a właściwie powinność sprawowania urzędu z godnością, stanowić może źródło różnego rodzaju ograniczeń i zakazów dotyczących zarówno działań prokuratora podejmowanych na sali sądowej, jak i poza salą, także w sferze prywatnej. (...) Nie podejmując próby kompletnego definiowania pojęcia „godności urzędu prokuratorskiego” można jednak skonstatować, że stanowi ona pewien abstrakcyjny wzorzec mający na celu wzbudzenie szacunku społecznego dla prokuratorów. Wzorzec ten zawiera w sobie zespół podwyższonych wymagań, które stanowić mają podstawę autorytetu danej osoby, konkretnego prokuratora, ale jednocześnie wzbudzać mają szacunek dla reprezentowanej przez niego instytucji. Realizowanie tego wzorca ma powodować akceptację społeczną działań konkretnego prokuratora, prokuratury jako organu ochrony praw, a wreszcie władzy publicznej w ogóle. Godność urzędu prokuratorskiego jest zatem ściśle związana ze społecznym

wizerunkiem prokuratury, a szerzej wymiaru sprawiedliwości”.

Kierując się powyższym Sąd Dyscyplinarny uznał, że jedynie kara wydalenia Zbigniewa Kupisa ze służby prokuratorskiej jest karą adekwatną do popełnionego przewinienia. Tylko ta kara spowoduje, że cele postępowania dyscyplinarnego zostaną osiągnięte.

Od tego orzeczenia odwołanie wniósł Obwiniony Zbigniew Kupis, który zaskarżył je w całości, zarzucając:

I. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania:

- art. 2 § 1 pkt. 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 89 pkt. 1 w/w ustawy o prokuraturze poprzez doprowadzenie osoby niewinnej do poniesienia odpowiedzialności karnej oraz oparciu rozstrzygnięcia na nieprawdziwych, a w szczególności niepełnych, wręcz szczerkowych ustaleniach faktycznych;

- art. 4 k.p.k. w zw. z art. 89 pkt 1 w/w ustawy o prokuraturze poprzez uwzględnienie okoliczności przemawiających jedynie na niekorzyść Obwinionego i to przy niekorzystnej dla niego interpretacji tych okoliczności, z wyłączeniem możliwej i to bardziej wiarygodnej, i prawdopodobnej ich interpretacji na jego korzyść oraz z wykluczeniem przeważających jakościowo i ilościowo okoliczności przemawiających na korzyść Obwinionego;

- art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 89 pkt 1 w/w ustawy o prokuraturze poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść Obwinionego niedających się usunąć wątpliwości;

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 89 pkt 1 w/w ustawy o prokuraturze poprzez ukształtowanie przekonania na podstawie jedynie części przeprowadzonych dowodów i to ocenionych z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego;

- art. 167 k.p.k. w zw. z art. 89 pkt 1 w/w ustawy o prokuraturze poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z przesłuchania najistotniejszego świadka
W. K. ;

- art. 170 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 89 pkt 1 w/w ustawy o prokuraturze poprzez oddalenie wniosku o powołanie biegłego lekarza;

- art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 89 pkt 1 w/w ustawy o prokuraturze poprzez niewskazanie przez sąd dlaczego nie uznał, a nawet pominął dowody przeciwne, a w szczególności wyjaśnienia Obwinionego oraz jego wnioski w sprawie II K 285/14 Sądu Rejonowego w Starachowicach o umorzenie postępowania, wskazujących na nieświadomość faktu, że znajdował się w stanie nietrzeźwości;

- art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 89 pkt 1 w/w ustawy o prokuraturze polegającą na kontynuowaniu postępowania mimo, że wobec zatarcia skazania o czyn będący przedmiotem postępowania winno ono zostać umorzone, wobec niepopelnienia przestępstwa;

II. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 106 k.k. w zw. z art. 89 pkt 1 w/w ustawy o prokuraturze poprzez kontynuowanie postępowania i wydanie orzeczenia skazującego w odniesieniu do czynu, co do którego nastąpiło zatarcie skazania;

III. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych będący następstwem wskazanych w punktach I i II obraży przepisów, a sprowadzający się do wydania orzeczenia skazującego mimo braku jakichkolwiek podstaw faktycznych uzasadniających takie rozstrzygnięcie;

IV. rażącej niewspółmierność kary będącej w oczywistej dysproporcji do stopnia zawinienia oraz w takiej dysproporcji w porównaniu do orzeczeń tyczących sędziów i dotychczasowych orzeczeń dotyczących prokuratorów.

Podnosząc powyższe zarzuty Obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie, bądź umorzenie postępowania wobec niepopelnienia przestępstwa, ewentualnie uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie jednej z kar wskazanych w punktach 1-3 przepisu art. 67 ust. 1 w/wymienionej ustawy o prokuraturze.

W przypadku każdego z wymienionych orzeczeń Obwiniony wniósł o uchylenie zawieszenia w czynnościach.

Na rozprawie w dniu 14 września 2017 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego wniosła o nieuwzględnienie odwołania i utrzymanie

w mocy zaskarżonego orzeczenia.

Obwiniony podtrzymał pisemne odwołanie, zarzuty i wnioski w nim zawarte.

Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym zważył, co następuje:

Podniesione w odwołaniu zarzuty są bezzasadne i tym samym nie mogły zostać uwzględnione. Zdaniem Sądu Odwoławczego Sąd I instancji w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku postępowania oraz na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które stanowiły podstawę do wydania zaskarżonego orzeczenia. Podkreślić należy, że wszystkie okoliczności na jakie powołuje się autor odwołania zostały przez Sąd rozważone. Wbrew twierdzeniom skarżącego nie doszło w niniejszej sprawie do obrazy przepisów postępowania wskazanych w odwołaniu, w pkt. I, której efektem było „doprowadzenie osoby niewinnej do poniesienia odpowiedzialności karnej oraz oparciu rozstrzygnięcia na nieprawdziwych (niepełnych i szczątkowych) ustaleniach faktycznych”. Nie może być również mowy o naruszeniu przez Sąd Dyscyplinarny zasad prawidłowego rozumowania oraz o rozstrzygnięciu na niekorzyść Obwinionego niedających się usunąć wątpliwości. Sąd Odwoławczy nie podzielił zarzutów Obwinionego wskazanych w pkt. I odwołania, tj. obrazy art. 2 § 1 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k., 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 89 pkt 1. ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (t.j. Dz.U. z 2011 r., nr 270, poz. 1599 ze zm.) uznając, że wywody Obwinionego przytoczone na ich poparcie są chybione, podobnie jak wyprowadzone z nich wnioski. Ustalenia dokonane przez Sąd Dyscyplinarny były wynikiem swobodnej a nie dowolnej oceny dowodów. Rozumowanie zostało przeprowadzone zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k. Sąd Dyscyplinarny kierował się wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd zebrał pełny materiał dowodowy i dokonał jego prawidłowej oceny. Zarzut skierowany przeciwko uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia jest bezzasadny.

Sąd Odwoławczy nie podzielił zarzutu obrazy przez Sąd Dyscyplinarny art. 170 § 1 i 2 k.p.k. polegającej na oddaleniu wniosku o powołanie biegłego lekarza,

celem ponownego poddania pod ocenę kwestii wystąpienia u Obwinionego nieprawidłowej eliminacji alkoholu z organizmu. Sąd I instancji słusznie uznał, że wniosek ten nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zmierza do przedłużenia postępowania. Wiarygodność podawanych przez oskarżonego w kilku wersjach ilości spożytego przez niego w dniu poprzedzającym zdarzenie alkoholu została w całości obalona bardzo wnikliwymi, rzeczowymi i fachowymi opiniami biegłego z zakresu toksykologii oraz środków odurzających i substancji psychotropowych D : Z z Instytutu Ekspertyz Sądowych im. Prof. dr Jana Sehna w Krakowie.

W pisemnej opinii z dnia 10 lipca 2013 r., oraz pisemnej opinii uzupełniającej z dnia 13 marca 2014 r. dopuszczonej przez Sąd Dyscyplinarny jako dowód, biegły ten stwierdził, że przeprowadził badania fizykochemiczne próbek krwi pobranych w dniu zdarzenia od oskarżonego. Biegły dokonał ich porównania z wynikiem badania oskarżonego na ALCO-SENSORZE i wykazał, że korelują one ze sobą. Biegły stwierdził, że porównanie wartości spadku stężenia alkoholu wskazuje na to, że proces metabolizmu alkoholu u Zbigniewa Kupisa następował powoli, co potwierdza również różnica stężeń alkoholu we krwi pomiędzy pobraniami (spadek o 0,06 promila pomiędzy pobraniami).

W uzupełniającej pisemnej opinii biegły stwierdził, że średnia szybkość eliminacji alkoholu osób spożywających alkohol okazjonalnie wynosi od 0,1 promila do 0,2 promila. Wartości te przyjęto na podstawie badań populacyjnych, a podany wyżej zakres obejmuje ok. 95% przypadków. W ocenie biegłego, gdyby przyjąć wersję podawaną przez Obwinionego, że spożył on wskazywaną przez siebie ilość alkoholu w godzinach 14.00-18.00, to przy prezentowanej szybkości eliminacji alkoholu uległby on w całości wydaleniowi w ciągu 9-11 godzin, a więc od godziny 23.00 w dniu 7 lipca 2013 r. do godziny 1.00 w dniu 8 lipca 2013 r. Dokonane przez biegłego w tym zakresie ustalenia całkowicie obalają twierdzenia Zbigniewa Kupisa, są jednoznaczne i nie powodowały konieczności dopuszczania kolejnego dowodu na tożsamą okoliczność.

Sąd Odwoławczy dostrzegł konieczność przesłuchania w charakterze świadka W K (czyli zadość wnioskowi Obwinionego), co spowodowało,

